

10

Gevangen door dwang

Bij OCD-patiënten kan één gedachte de hele dag beheersen, elke dag weer. 'Hoe vermoeiend moet dat zijn?'

Spits in space Het wordt steeds drukker in de ruimte, en het ontbreekt aan regels

12

Keurslijfcontracten Werken op basis van jaarafspraken leidt tot meer vrijheid en minder rompslomp. Critici vrezen slechtere arbeidsvoorwaarden. 'PhD's hebben al zoveel stress'

6

Dies-protest 'Kunt u gaan zitten?'

Betwist bloedbad Scriptie leidt tot boek én fel historisch debat

8

‘Wie luidruchtig is, krijgt eerst water’

DOOR EMIEL BEINEMA
FOTO TACO VAN DER EB

Hoe ben je hier terechtgekomen?

‘Voordat Bourbon Street begon, zat hier een cocktailbar. Toen ik met een vriendin langsging en aan de bar zat te wachten, stapte er iemand naar ons toe om te vragen wat we kwamen doen. Die cocktailbar bleek niet meer te bestaan: hier waren mensen aan het vergaderen over de start van een nieuwe bar.

‘Dat vond ik wel interessant, zeker toen ik hoorde dat ze ook cocktails op de kaart zouden hebben. Toen heb ik meteen gezegd dat ik er wel wilde werken. Dus op de dag waarop Bourbon Street open ging, was ik er al bij.’

Heb je een favoriete cocktail?

‘Het leukst om te maken vind ik de espresso martini. Daar moet je wel koffie voor zetten, maar verder is hij zo in elkaar geflanst. Er zit trouwens helemaal geen Martini in, maar wodka en koffielikeur. Hij heet alleen maar zo omdat hij in een martiniglas wordt geserveerd. ‘Het minst leuk om te maken vind ik een cappuccino. Dat is meer iets voor een koffiebar. In een bar als deze wil je niet al die tijd kwijt zijn aan melk opschui-

men. En als je niet 100 procent oplet, gaat het mis en kun je weer opnieuw beginnen. Ik vertel mensen die erom vragen soms ook dat de machine kapot is, of dat de cappuccino op is.’

Wat moet je nog meer doen?

‘Ik werk al vanaf mijn vijftiende in de horeca, maar dit is het leukste wat ik tot nu toe heb gedaan. Als je achter de bar staat, ben je het gezicht van de zaak en heb je veel contact met de klanten. ‘Dat je verantwoordelijk bent, betekent dat je opent en sluit, maar ook dat je een beetje op de gasten let. We zijn er graag vroeg bij, zodat we niet hard in hoeven te grijpen. Dus als we zien dat iemand luidruchtig wordt, geven we die eerst een paar glazen water, in plaats van het volgende biertje. Gelukkig hoeven we er bijna nooit mensen uit te zetten. ‘We zijn een pianobar, dus het barpersoneel denkt ook actief mee met de muziek. Niet welke muziek er gespeeld wordt, maar wel over het geluidsniveau en of iedereen het naar zijn zin heeft.’

Wat is de leukste avond?

‘Op donderdag hebben we een jamavond: dan kan iedereen langskomen die wil meespelen of -zingen op het podium. Mensen komen dan niet alleen met een gitaar, maar ook met bijvoorbeeld hun viool, trompet of saxofoon. Inmiddels ken ik wel ongeveer de helft van wie hier dan staat. ‘Ik speel zelf geen instrument, dus daar kan ik talent niet goed herkennen, maar soms zingen er mensen van wie ik denk: “Holy... jij hebt echt wel een stem!” Tegenwoordig heb ik het zo geregeld dat ik op donderdag niet meer zelf hoeft te werken, maar gewoon als klant kan langskomen. Dan doe ik meestal ook wel even mee.’

COLUMN | MAIA DE QUAY

Van saaie docent tot dorpsgek: het recept voor Blommestijnpap

Als men mij een jaar geleden had gevraagd waar het stuk ‘Woke cultuur bedreigt de academische vrijheid’ vandaan zou komen, zou het me niet meer dan twee seconden hebben gekost om ‘Steenschuur 25!’ te schreeuwen. Het was dan ook een aangenaam onaangename verrassing om te zien dat dergelijke tekst een keer niet uit de krochten van de rechtenfaculteit kwam, maar zowaar afkomstig was uit... Amsterdam. Sociaal wetenschapper Laurens Buijs publiceerde afgelopen maand een Gangetje-waardig artikel waarin hij zich boog over ‘het verschijnsel non-binair’ en ‘de woke cultuur’

op de Universiteit van Amsterdam. In meer dan duizend woorden zet Buijs zichzelf neer als Redder Van De Wetenschap die ons (= De Geheersenspoelden) komt uitleggen dat non-binair zijn een pseudowetenschappelijk concept is. Alsof het zo uit de vuilcontainers buiten het KOG was geplukt! Net als zijn Leidse lotgenoten heeft Buijs geroerd in de pan met Blommestijnpap - hét recept voor een portie infantiel radicaal doen. Je neemt een ogenschijnlijk saaie docent, een verwerpelijke mening, een Twitterrelletje, een aflevering *Ongehoord Nieuws* en tadaa! Er is een nieuwe “Vrijdenker” geboren die zichzelf als Ridder Van Het Vrije Woord beschouwt maar toch ineens niet zo goed tegen kritiek kan. Vervolgens is het nog een klein stapje om dan maar gewoon *the full monty* te doen en compleet over te lopen naar het debiele kamp. Binnen een maand ga je van ogenschijnlijk saaie docent naar fulltime dorpsgek die het

alleen nog maar kan hebben over vaccins, 5G (kennen we die nog?), de invoer van de digitale euro en HET SPOOK VAN WOKE. Natuurlijk is de universiteit bij uitstek de plek om het te hebben over uitersten van allerlei spectra, maar het jammer aan Buijs is dat hij de wetenschap als bliksemafleider gebruikt terwijl hij de onderzoeken die zijn meningen weerleggen, weigert te erkennen én gelooft in alchemie en astrologie. Nog jammerder is dat Buijs (et al.) het woord ‘woke’ steeds gebruikt als een soort parapluuterm voor alle dingen die ze niet kunnen en/of willen duiden; een zwaktebod van heb ik jou daar. Niet alles is een aanval op de vrijheid van meningsuiting, en het idee dat woke studenten slechts bepaalde meningen hebben omdat ze willen ‘deugen’ is wetenschapper-onwaardig. Dus, nog één keertje dan voor alle Blommestijns, Buijsjes en iedereen die het nodig heeft: je bent geen heldhaftige verdediger van het vrije woord, je wordt niet gecancelled en spoken *bestaan niet*.

‘Even infantiel radicaal doen en tadaa: er is een nieuwe Ridder Van Het Vrije Woord geboren’

Maia de Quay is student rechten